

Mikkel Ploug Group featuring Mark Turner
Mikkel Ploug Group featuring Mark Turner
(cd, Fresh Sound New Talent, 2006)

CD anmeldelse Geiger 1.marts 2007

af Jakob Bækgaard

Hvis man interesserer sig for jazz, der bevæger sig ud over den sædvanlige vanetænkning, men samtidig er forankret i traditionen, så er der en række labels, der stikker ud: Thirsty Ear, Delmark og Fresh Sound New Talent. Sidstnævnte er især blevet kendt for at dokumentere den sprudlende New Yorker-scene med navne som Chris Cheek, Ben Street, Tony Malaby og Mark Turner for nu at nævne nogle af de mest kendte.

Netop tenorsaxofonisten Mark Turner medvirker på en af de seneste udgivelser fra FSNT: *Mikkel Ploug Group featuring Mark Turner*. Den danske guitarist Mikkel Ploug har på denne plade samlet et hold, der består ham selv, Jeppe Skovbakke (bas), Sean Carpio (trommer) og altså Turner på saxofon. Gruppen spiller ni Ploug-kompositioner, men som altid når det drejer sig om jazz sætter medspillerne deres tydelige aftryk på materialet. Det må dog i udgangspunktet slås fast, at der er tale om særdeles slidstærke kompositioner og ikke blot "løse temaer".

Ploug tager det bedste fra den eksperimenterende rocktradition og tilsætter en dediceret jazzet fornemmelse, så man aldrig er i tvivl om, at det er jazz, der spilles og alligevel lyder musikken moderne og bygger videre på det klassiske guitararbejde fra traditionen fra Charlie Christian over Jimmy Raney og Jim Hall til Kurt Rosenwinkel (som Turner er berømt for sit samarbejde med).

Albummet starter med "Four!" og Plougs åbne guitarstil, der komplementeres af Skovbakkes smagfulde mønstre på bassen og Sean Carprios trommer, der hverken spiller for meget eller for lidt. Sammenspillet mellem Turner og Ploug er især en nydelse. Man kan tydelig høre, hvordan deres linier smelter sammen i unisont spil og hvordan det iørefaldende tema udvikles med finesse. Til slut bliver Carprios trommer mere dominerende, hvilket giver en god, dramatisk effekt, og der slutes af med Derek Bailey-agtig klir og klang fra Ploug.

"Big City Walk" fortsætter den melodiske tilgang med et *groove*, der giver plads til Plougs lange løb på guitaren vekslende med dvælende blokke af akkorder. Skovbakke formår som altid at holde en særdeles funky puls, mens Turners varme saxofon graver sig godt ind i materialet.

På "Turners Odysseys" indtager Turner, som titlen lader ane, hovedrollen. Han starter med et løb på saxofonen, der sætter over i en swing-fornemmelse, der understreges af Carprios lette trommer, men undervejs bliver rytmerne mere komplekse og strækker sig elastisk. Der bliver også plads til en god solo fra Ploug, hvis fundament altid er en syngende, dansende tone, der punkteres af lette dissonanser og abrupte akkorder.

På "Breakfast Special" starter Carpio med funky trommer, der giver grobund for et godt, gennearbejdet *groove*, hvor man igen må fremhæve Carprios evne til at variere sit spil.

"First Song" viser, at bandet også befinder sig særdeles godt, når territoriet er lyriske ballader. Turners saxofon går her lige i hjertekulen. Den intellektuelle distance som nogen gange kan være hans akilleshæl (men også hans styrke) suspenderes her helt til fordel for en lyrisk enkelhed, der også kom til udtryk hos John Coltrane, når han spillede ballader. Med en komposition som "First Song" kunne man ønske Ploug ville skrive flere ballader.

"21. Century Folk Song" og "Logicunlogic" vender tilbage til den sofistikerede *up-tempo* jazz som kan minde om guitaristen Jeff Parkers plader.

Med "The Vodka Is On The Bottom" får vi heldigvis endnu en ballade, hvor Ploug og Turner skærer ind til benet. Turners saxofonspil når her nye højder og Plougs smukke melodi, der aldrig bliver for sentimental bringer det bedste frem hos ham. Skovbakke giver også fin solo, der gør brug af musikkens rum. Han har evne til aldrig at spille for meget.

"Play It To The Ground" afslutter pladen med et herligt *groove*, der minder én om, at pladen først og fremmest befinder sig i et dynamisk, pulserende, fremadrettet rum, hvor balladerne fungerer som velkomne åndehuller. Disse åndehuller er efter min mening pladens højdepunkter, men det forhindrer ikke *Mikkel Ploug Group featuring Mark Turner* i at være en overordentligt vellykket plade som helhed. Efter sigende har gruppen kontrakt om endnu en plade på FSNT. Det undrer mig ikke. Gruppen fortjener pladeselskabets kvalitetsstempel og omvendt er en plade som denne med til at konsolidere Fresh Sound New Talent's ry.